

gave for en sådan konference ville være en drøftelse af den nuværende vetoret set i forhold til spørgsmålet om optagelse af nye medlemmer, specielt hvis vetoretten fortsat misbruges.

Efter at have omtalt Vesttysklands genvindelse af sin suverænitæt og optagelse i Vestunionen og Atlantpagten samt den østrigske statstraktat kom Dulles ind på de fire stores møde i Genève og det kommende møde af de fire stormagters udenrigsministre. Han udtalte håb om, at der på sidstnævnte møde ville kunne tilvejebringes et solidt grundlag for et genforenet Tyskland indenfor rammerne af et europæisk sikkerhedssystem. Vestmagterne og Vesttyskland var i øjeblikket villige til at fremme en plan om et omfattende europæisk sikkerhedssystem, som skulle kunne give Sovjetunionen betydelig sikkerhed mod angreb, men det var ikke sikkert, at den nuværende tyske indstilling altid ville være ved, og det kunne ikke antages, at Vestmagterne, herunder USA, altid ville være rede til at udvide deres nuværende forpligtelser for at imødekomme Sovjetruslands sikkerhedsmæssige interesser.

Dulles nævnte endvidere de to spørgsmål, som man fra amerikansk side havde ønsket drøftet på Genèvekonferencen, nemlig satellitlandenes stilling og den internationale kommunisme. Verdens øjne ville fortsat være rettet mod disse to problemer, og hvad Sovjetunionen foretager sig med hensyn hertil, ville for mange være et barometer for Sovjets virkelige hensigter.

Dulles kom herefter ind på den arabisk-israelske konflikt og den til løsning heraf fremsatte amerikanske plan, til hvilken Storbritannien havde sluttet sig, og som også andre lande havde givet deres støtte. Hvis der kom en gunstig reaktion fra landene i Det nære Østen, ville dette problem eventuelt kunne komme for på en kommende plenarforsamling.

I Sydøstasien havde SEATO bidraget stærkt til at forhindre aggression. Dulles håbede, at den kinesiske folkerepublik ville følge det af verdenssamfundet tydeligt tilkendegivne ønske om, at våbenmagt ikke må anvendes til opnåelse af nationale mål. Kommunistregimets generalieblad havde i så henseende været dårligt.

Løsladelsen af de amerikanske flyvere og

civile retfærdiggjorde den tillid, som USA har vist FN i denne sag, og den tilbageholdenhed, det har udvist med hensyn til anvendelse af magt eller trusel om magtandvendelse. Den 1. august var amerikansk-kinesiske forhandlinger blevet optaget i Genève, og den kinesiske folkerepublik havde nu erklæret, at alle amerikanere i Kina ville kunne vende hjem. Alle kinesere i USA, som ønskede det, havde altid haft frihed til at vende tilbage til Kina.

Dulles gennemgik under omtalen af nedrustningsproblemet den af præsident Eisenhower fremsatte plan om gensidig ret til overflyvning og inspektion fra luften og udtalte håb om, at plenarforsamlingen ville gøre det klart, at en sådan begyndelse til et kontrolsystem burde gøres så hurtigt som muligt.

Sovjetunionens udenrigsminister, *V. Molotov*, så betydningen af Genèvekonferencen i det faktum, at de ledende statsmænd her udtrykte deres regeringers ønske om at befri folkene for frygten for en ny krig. Forud for denne konference var gået en betydelig udvikling i retning af afspænding, såsom våbenstilstanden i Korea og ophøret af fjendtlighederne i Indokina. Løsningen af det østrigske problem var et vigtigt bidrag til freden i Europa og Østrigs valg af neutralitet et betydningsfuldt træk i tidens internationale liv. Også i andre lande var der stadig voksende stemning for en politik, der går ud på ikke-deltagelse i aggressive militære blokdannelser. Det forbedrede forhold mellem Sovjetunionen og Jugoslavien havde bidraget til at formindske spændingen. Han betegnede oprettelsen af den kinesiske folkerepublik som den største historiske begivenhed i nyere tid og kom også ind på Indiens voksende betydning.

Efter at have fremhævet, at en afslutning af rustningskapløbet under de nuværende forhold måtte betragtes som det første mål, redegjorde Molotov for de sovjetrussiske forslag, som den 10. maj 1955 var blevet fremsat overfor nedrustningskommissionen, og påviste, hvorledes disse havde imødekommet vestmagternes tidligere indvendinger. Han anerkendte betydningen af Eisenhowers forslag om udveksling af militære oplysninger og ret til luftfotografering, men spurgte samtidig, i hvilket omfang dette